

Epistola către Filipeni

Capitolul 1, versetele 1-12

În versetul 1 găsim deja unele puncte care confirmă ceea ce am spus în introducere. Scrisoarea începe astfel: »Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos.« Aici nu scrie așa cum scrie în cele mai multe scrisori ale apostolului: »Pavel, apostol al lui Isus Hristos.« El nu vorbește aici ca apostol. Dacă el ar fi spus aceasta, atunci noi am fi putut zice: da, este un apostol care spune aceasta, a fost o persoană care a avut parte de un har deosebit, un slujitor deosebit al Domnului. Nu este de mirare că el a avut parte de astfel de experiențe. Nu, spune Pavel, eu nu sunt mai bun decât voi, atunci când este vorba de experiențe creștine. De aceea el se pune aici pe aceeași treaptă cu Timotei: Pavel și Timotei. Ambi sunt robi ai lui Isus Hristos, robii Aceluia despre care citim în capitolul 2 că a luat chip de rob ca să fie ascultător de Dumnezeu. Pavel este un rob al lui Isus Hristos tot așa cum și noi toți am devenit robii Săi (compară cu Efeseni 6, 6). Asta înseamnă ca noi să facem ceea ce Domnul așteaptă de la noi. El nu scrie nici la *Adunarea* din Filipi, ci la »toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi.« Aceasta este o deosebire față de celelalte scrisori. Aici nu este vorba de adevăruri care se referă la Adunare ca întreg, ci la umblarea fiecărui credincios în parte, de responsabilitatea lui față de Dumnezeu și experiențele personale cu Isus Hristos. Tu nu te poți hrăni din experiențele fratelui tău sau ale sorei tale. Tu trebuie să ai relații personale cu Isus Hristos, ca și acest apostol. Fiecare dintre noi este sfânt (asta înseamnă pus de-o parte, închinat Domnului), nu pe baza faptelor proprii ci pe baza a ceea ce Dumnezeu a făcut din el. Fiecare dintre noi trebuie să alerge personal alergarea care îi stă în față.

»Împreună cu episcopii și diaconii.« Această expresie nu o mai găsim niciunde în Epistole. Aceasta ne arată că aici avem de a face cu o Adunare matură și nu cu o Adunare ca aceea din Corint. Acolo citim despre deficiențe într-o Adunare lipsită de maturitate, care mai avea multe de învățat. Aici avem o Adunare care are tot ceea ce îi trebuie pentru o experiență creștină, cu supraveghetori și slujitori, care ajută pe cei credincioși și merg pe drum înaintea lor împreună cu Hristos Isus. Dar ei nu stau aici în prim plan. Nu te poți hrăni din experiențele fraților bătrâni, care sunt călăuze în mijlocul credincioșilor. Ei sunt numiți aici după cei sfinți; ei stau pe aceeași treaptă cu ei. Se spune: »împreună cu episcopii și diaconii.« Ceea ce se spune aici este valabil pentru frații tineri și pentru frații bătrâni, pentru surorile tinere și pentru surorile în vârstă. În afară de aceasta știm că *slujba* oficială de supraveghetor (sau de bătrân, așa cum este numită ea deseori) a fost prezentă numai în perioada de început, pe când erau încă apostoli. Numai apostolii au avut dreptul să desemneze bătrâni, cu excepția cazului în care ei au autorizat pe alții să facă acest lucru, așa cum a fost cu Tit (Tit 1) și într-un anumit sens cu Timotei (1 Timotei 3). În timpul acela au avut aceste mijloace de ajutor, dar curând după aceea au încetat să mai existe. Pavel spune în capitolul 2: acum nu mai sunt în mijlocul vostru, filipenilor, acum nu mai sunt de față, și va veni un timp – am putea noi spune – când nu vor mai fi nici supraveghetori; atunci va trebui să vă duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur (versetul 12). Dar spre fericire el spune totodată: Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.

Totul este de la El: »Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru.« Da, avem nevoie de acestea pe drumul nostru. Nu Harul pe care îl primim atunci când ca păcătoși venim la Dumnezeu; pe acesta l-am primit odată. Prin Har am fost mântuiți (Efeseni 2, 5,8). Dar noi avem nevoie în fiecare zi de Har, ca să mergem pe drumul nostru, ca să slujim, ca să luăm hotărâri. Și nu avem noi nevoie de pace? De pacea lui Dumnezeu, despre care se spune în capitolul 4 că ne va păzi inimile și gândurile în Isus Hristos? Pacea în inimile noastre este mai mult decât bucuria. Bucuria poate fi pentru un moment scurt, un entuziasm scurt sub influența unor împrejurări favorabile. Însă pacea, care este permanentă în inima unui credincios, atunci când trăiește în apropierea Domnului, este de nezgduit. Aceasta este pacea despre care vorbește Domnul Isus: »Vă dau pacea Mea« (Ioan 14, 27). *Pacea Mea*, pe care Eu am avut-o în toate împrejurările, în

care niciodată nu Mi-am pierdut curajul și nu M-am lăsat clătinat de împrejurări, ci tot timpul am mers pe drumul Meu având încredere în Tatăl. Această pace ne-o dorește apostolul.

»Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte, pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie« (versetele 3, 4). Dacă vom citi scrisorile lui Pavel vom observa că în aproape fiecare scrisoare spune că el mulțumește pentru frați și pentru surori. Există numai o excepție, și anume în scrisoarea adresată galatenilor. Acolo situația era așa de tristă, că apostolul a fost complet surprins: ce lucruri îngrozitoare am auzit despre voi! Aceasta ar putea fi absolut necesar. Citim că Dumnezeu îi spune lui Ieremia: »Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei, și nu stăruie pe lângă Mine, căci nu te voi asculta.« (Ieremia 7, 16). Aceasta poate avea loc. Dar spre bucuria noastră citim aproape pretutindeni că apostolul se roagă pentru cei credincioși. În 2 Corinteni 11 spune că pe lângă grijele vieții, foamete, prigoane, lovirea cu pietre, primejdii pe mare, zilnic îl apăsa grija pentru toate Bisericele. Cât de mult a purtat Pavel Adunarea pe inima sa! Ce învățătură pentru noi! Cum se face că noi mulțumim așa puțin pentru frații și surorile noastre? Aceasta își are cauza în faptul că noi suntem deseori așa de firești, că vedem firea la frații și surorile noastre; atunci nu este nici-un motiv de a mulțumi pentru ei. Dacă eu trăiesc în apropierea Domnului, atunci eu voi recunoaște pe Hristos în ei, chiar și în cel mai puțin duhovnicesc, căci viața nouă este în el. Dacă voi găsi pe Hristos în ei, voi putea totdeauna să mulțumesc. Pavel putea să mulțumească chiar și pentru corinteni, cu toată starea tristă în care se aflau. El putea totdeauna să mulțumească pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în ei și pentru ce le-a dat, cu toate slăbiciunile lor. Facem și noi la fel? Spunem noi: Îți mulțumesc Tată pentru fratele acesta, sau acela, care nu-mi este așa de apropiat, dar Îți mulțumesc că este copilul Tău și Hristos locuiește în el, și Tu i-ai dat viața nouă ca și mie?

Pavel se gândea la ei. Observă cât de detaliat face el aceasta. De patru ori stă aici în greacă cuvântul »toți«. Ce viață de rugăciune avea acest om! Am putea să-l scuzăm: Pavele, ai așa de mult de făcut în lucrarea Evangheliei, lasă rugăciunea în seama altora, a celor bolnavi, care nu pot face altceva. Nu, Pavel s-a rugat în fiecare zi pentru toate Adunările, și erau foarte multe în ținutul acela. Probabil prin lucrarea sa, direct sau indirect, milioane de oameni au ajuns să se pocăiască. Pavel s-a rugat pentru ei. S-a gândit la greutățile și nevoile lor și i-a adus înaintea tronului Harului. Cu bucurie constatăm că pentru filipeni Pavel nu a trebuit să se roage fiind cuprins de întristare. El iubea foarte mult pe filipeni! Vedem în această scrisoare cum în mod deosebit el se simțea atras de ei. A fost singura Adunare de la care a primit ajutor financiar, și aceasta spune ceva, căci Pavel nu obișnuia să facă aceasta. El a preferat mai bine să lucreze pentru întreținerea sa. Prilejul de a scrie această scrisoare a fost oferit de faptul că Epafrudit, un frate din Filipi, în numele Adunării a adus daruri lui Pavel aflat în închisoarea din Roma. Inima lui Pavel s-a umplut așa de mult de recunoștință, că s-a rugat cu bucurie pentru ei și le-a scris această scrisoare, pe care și noi astăzi o putem avea.

Și pentru ce mulțumește el? Nu numai pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în ei, nu, el însuși putea recunoaște în ei roade spirituale. Mulțumesc »pentru partea pe care o luați la Evanghelie, din cea dintâi zi și până acum« (versetul 5). Acești filipeni au primit mântuirea și nu au zis: acum vom merge în cer, de acum încolo ne putem face comozi. Nu, inimile și gândurile lor s-au îndreptat spre alții. Este rodul acesta și la noi? Dacă am primit Evanghelia, avem noi dorința ca și alții să audă această Evanghelie? Acești oameni au devenit »părtași«. Ei au lucrat împreună cu Pavel. Ei au făcut aceasta sprijinindu-l financiar și spiritual prin rugăciunile lor. Ei au făcut aceasta din prima zi. Putem înțelege aceasta. Era focul dragostei dintâi, vom spune noi. Am putut constata aceasta la mulți, poate chiar și la noi înșine. Dacă la noi dorința de a aduce și pe alții la Dumnezeu s-a redus treptat, la filipeni nu a fost așa. Focul lor a rămas aprins, »din prima zi și până acum«. Ei l-au sprijinit chiar și în închisoare. În mod sigur nu a fost ușor pentru ei. Pavel scrie mai târziu, în a doua scrisoare adresată lui Timotei, că toți credincioșii din Asia l-au părăsit. De ce? Pentru că era în închisoare. Ei spuneau: desigur, noi suntem urmași ai lui Hristos, dar trebuie să ne ținem retrași, căci Pavel și-a creat singur probleme în Roma. El vorbește acolo mult

prea liber. Ar fi fost mai bine să fi fost mai reținut și atunci ar fi avut mai multă liniște. În felul acesta nu ar fi avut parte de necazuri din partea romanilor. Astfel s-au îndepărtat de el, spunând totodată: Pavele, încearcă să lucrezi mai liniștit, nu vorbi totdeauna despre Evanghelie, în felul acesta îi faci pe oameni să se înfurie împotriva ta. Dar Pavel nu a cedat, și nici filipenii. Ei nu s-au rușinat de cel ce se găsea în închisoare. Ei aveau un prieten în închisoare și au dovedit public aceasta. I-au trimis darurile lor, chiar dacă el era la sute de kilometri departe de ei. Aceasta înseamnă să iei parte la Evanghelie. Ei nu au dat numai banii lor în colectele pentru răspândirea pliantelor, ci au avut curajul să ia parte la suferință, așa cum găsim la sfârșitul acestui capitol.

»Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos« (versetul 6). Pavel a avut totdeauna această încredere pentru cei credincioși, chiar și pentru corinteni. El le spune: este încă multă slăbiciune la voi, dar știu foarte bine că veți fi fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. De ce? Deoarece Dumnezeu este credincios (1 Corinteni 1, 8,9). El nu lasă lucrarea mâinilor Sale să meargă la voia întâmplării. Dar aici Pavel, pe baza celor ce constatase la ei, poate spune (ar fi putut el să spună același lucru și despre noi?) că avea încredere în filipeni. El spune: »Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos. Este drept să gândesc astfel despre voi toți, pentru că voi mă aveți în inima voastră și, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi toți sunteți împreună-părtași ai harului« (versetele 6-7). Pavel avea motive să considere că lucrurile se vor desfășura și în continuare bine. Filipenii îl aveau în inimă. Cei drept, ei nu spuneau aceasta, dar se vedea practic că așa era, din sărăcia lor au dat daruri lui Pavel. Din puținul lor au trimis ceva lui Pavel în închisoare.

Au devenit părtași ai harului său. Niciunul din noi nu are daruri ale harului, așa cum a avut Pavel. Nu toți au darul unui evanghelist, dar noi toți putem fi părtași ai acestui har. Dacă fratele A a primit acest har, atunci frații B, C și D pot fi părtași acestui har. Ei nu vor fi părtași, dacă vor lucra împotriva lui și fac critică distrugătoare cu privire la lucrarea lui. Ei pot fi părtași printr-un cuvânt de încurajare, prin rugăciunile lor și prin darurile lor. Auzim uneori: eu nu sunt un evanghelist, nu pot lucra la vestirea Evangheliei. Nu, dar tu poți foarte bine să fii părtași al acestui har, așa cum au fost filipenii, care s-au pus de partea prietenului lor aflat în închisoare. Dumnezeu a văzut acest rod duhovnicesc și pe apostol. Dumnezeu va sfârși lucrarea Sa »până în ziua lui Isus Hristos«. Aceasta este ziua când Isus Hristos ne va lua la Sine și când noi vom sta înaintea tronului Său de judecată. Atunci se va arăta în ce măsură noi am fost părtași acestui har, sau dacă am trăit pentru noi înșine, dacă ne-am dat banii pentru noi înșine, sau pentru lucrarea Sa, în ce măsură darurile și dăruirea noastră au fost pentru El. Poate spunem: Hristos ocupă primul loc în inima mea. Dar Hristos nu vrea aceasta. El nu vrea să ocupe *primul loc*, ci *singurul loc* din inima noastră. El vrea ca noi să fim în totul pentru El și să nu acordăm nici-o atenție lucrurilor care sunt în afara Lui, ci să mergem pe căile Lui. Aceasta nu este o povară, ci face inima fericită. Cât de mulți dintre noi cunosc aceasta din experiență și ar putea să se scoale și să spună: eu știu că este așa! Nu există o viață mai fericită ca aceea cu Isus Hristos. Nicidecum în timpul în care trăim, unde sunt atâtea greutăți, așa de multe lucruri se năpustesc asupra noastră, unde este atâta amenințare și stricăciune în lumea aceasta. Ce mângâiere să ști că toate acestea nu ne pot neliniști, că Isus Hristos este prezent ca să dea sens și conținut vieții noastre.

Am văzut aceasta aici la filipeni. Ei au fost un sprijin pentru Pavel, și el i-a iubit. El spune: »Căci martor îmi este Dumnezeu că vă iubesc pe toți cu o dragoste nespusă în Isus Hristos« (versetul 8). Ei nu puteau vedea la el, că el îi iubea atât de mult, dar apostolul voia să le pună aceasta pe inimă. De aceea spune: Dumnezeu este Martorul meu. *El* poate vedea cât de mult vă iubesc. Și cum îi iubea el? Și noi iubim câteodată pe frații și surorile noastre, atunci când îi găsim simpatici. Dar nu aceasta vrea să spună apostolul aici. El îi iubea cu inima, sau așa cum spune textual aici »cu măruntaiele« lui Isus Hristos. Acesta înseamnă, cu simpatia duioasă pe care Isus Hristos o avea pentru filipeni. Aceasta este o normă de conduită cu totul diferită de simpatia noastră. Deseori noi confundăm dragostea noastră față de frați și de surori cu simpatia noastră față de ei, și din fericire foarte mulți dintre ei sunt simpatici, dar aceasta nu este

dragostea de frați. Adevărata dragoste este dragostea pe care Dumnezeu a turnat-o în inimile noastre și care curge spre alții. De ce se revărsă ea cu atâta bucurie asupra fratelui? Pentru că dragostea divină a fost revărsată și asupra lui. Viața nouă din el și din mine ne atrage unul spre celălalt. Aceasta înseamnă să iubești cu măruntaiele lui Isus Hristos, așa cum El a iubit pe ucenicii Lui. Dumnezeu a iubit pe păcătoșii care nu erau demni de a fi iubiți. Despre Domnul Isus ca Om aici pe pământ găsim că el a iubit pe aceia care erau vrednici de a fi iubiți. Nu este fără importanță că acolo spune că El a iubit pe Marta, pe Maria și pe Lazăr. La ei El a găsit liniște în mijlocul grozăviilor acestei lumi. De aceea îi iubea. Acestea sunt măruntaiele lui Isus Hristos. Iubim și noi tot așa pe frații și surorile noastre? Nu numai pe cei ce sunt simpatici, ci pe toți? Atunci ceea ce noi avem ca parte comună ne va atrage unul spre celălalt, și acesta este Isus Hristos Însuși, Cel care este viața noastră.

Este aceasta suficient? Filipenii au fost aceia care au iubit. Dar Pavel spune: »Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult« (versetul 9). Este posibil aceasta? Da, niciodată nu este de ajuns, noi putem să iubim tot mai mult. Câteodată spunem: dragostea dintâi este primul foc la acela care tocmai s-a convertit. Considerăm normal faptul că această dragoste dintâi se va micșora în timp. Vom considera probabil normal faptul că Biserica din Efes și-a părăsit dragostea dintâi. Dar aceasta nu este nicidecum normal. Nu este ceea ce Domnul dorește. El dorește ca dragostea care se aprinde în inima unuia care vine la credință să nu se micșoreze, ci să crească tot mai mult. Chiar și la fratele cel mai înaintat în vârstă poate să crească, până când vom fi la Domnul. Atunci vom iubi cu desăvârșire, așa cum ne-a iubit El. Aici dragostea poate să crească mereu. Dar să observăm cum poate ea crește. Aici se spune: »în cunoștință și orice pricepere«. Deseori noi iubim în mod foarte necugetat și nerațional. Uneori gândim că iubim un frate și îl tratăm ca atare, cu toate că ar trebui să-l muștrăm. Câteodată, când un credincios s-a comportat complet greșit îi luăm totuși apărarea și spunem: nu trebuie să-l iubim? Aceasta nu este dragoste călăuzită de cunoștință și pricepere. În ceea ce privește cuvântul cunoștință, aici este vorba de cunoașterea deplină, de recunoașterea căilor și adevărului lui Dumnezeu și de faptul că noi am înțeles pe cât de mult posibil Ființa Sa, sfințenia Sa și dreptatea Sa. Căci să ne gândim: Tatăl nostru este totodată acest Dumnezeu al sfințeniei și dreptății și El este pentru toți oamenii.

»Dragostea ... să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese« (versetele 9 - 10). Și în aceasta este ceva în care noi putem crește permanent. Probabil vom gândi că filipenii erau într-o stare bună. Pavel nu a reproșat niciunde așa puține lipsuri ca la ei. Ei mergeau cu credincioșie pe drumul lor. Din când în când auzim în scrisorile de recomandare: acesta sau acela își ocupă cu credincioșie locul. Prin aceasta înțelegem că el participă regulat la toate întrunirile și are o comportare corectă. Dar Domnul nu este mulțumit de aceasta. El dorește ca noi să deosebim ce este ales, ce este cel mai bun și să nu ne mulțumim cu mai puțin. El dorește ca noi să spunem: Doamne Isuse, ce să fac astăzi, care este voia Ta pentru ziua de astăzi? Eu pot alege între aceasta și aceia, dar ce este »cel mai bun«? Doamne, am puțin timp la dispoziție, ce pot face pentru Tine? Cât de multe lucruri nu ar dispărea de la sine din viața noastră! Dacă El ar avea *singurul loc*, atunci vom face »ce este cel mai bun« și nu ceea ce considerăm *noi* că este cel mai bun. Atunci vom sta pe genunchi și vom zice: Doamne, ce vrei să facem astăzi, ce să facem mâine?

»Ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și fără vină.« Da, atunci când va veni Domnul vom fi curați și fără vină. Atunci carnea nu va mai fi. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Dacă un credincios ar spune: voi reuși cumva să-mi trăiesc timpul, căci atunci când va veni Domnul Isus voi fi desăvârșit, curat și fără vină – atunci să ia seama ce spune aici: »în ziua venirii lui Hristos«. Să ținem bine minte aceasta! A fi »curat și fără vină« stă în legătură cu înfățișarea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Desigur, atunci carnea nu va mai fi. Dar care vor fi roadele din viața ta pe care le vei putea prezenta? Vei putea mărturisi potrivit cu adevărul că ai fost un rob bun și credincios, care totdeauna a verificat ce este cel mai ales, nu pentru sine însuși, ci pentru El? Va putea Domnul atunci să spună: rob bun și credincios, am

găsit la tine »roada neprihănirii« care este »prin Isus Hristos« (versetul 11)? Noi suntem neprihăniți prin har, dacă suntem copii ai lui Dumnezeu. Se găsește la noi roada neprihănirii? Rosta care este prin Isus Hristos, care a fost găsită în viața Domnului Isus Însuși? Ce a văzut Dumnezeu în viața Sa, atunci când El a umblat aici pe pământ? Dumnezeu a găsit la El numai neprihănire, acest Dumnezeu care privea de la înălțimea cerului ca să vadă dacă se găsea cineva care să facă binele, și pe parcursul miilor de ani nu a găsit pe nimeni: când a privit la Isus Hristos a văzut roada practică a neprihănirii. Aceasta vrea s-o vadă și la noi. Da, spui tu, dar eu nu mă pot compara cu Isus Hristos. Nu, dar Pavel spune în scrisoarea adresată Galatenilor, capitolul 2: »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine« (versetul 20). Tu nu ești Isus Hristos, dar El trăiește în tine, și este responsabilitatea ta în ce măsură El poate descoperi practic această viață, în ce măsură *El* este realmente vizibil în tine. Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine, este El vizibil în viața mea în așa fel ca prin mine să fie vizibilă roada neprihănirii? Atunci vom face ce este cel mai ales și vom fi spre slava și lauda lui Dumnezeu și Tatăl nostru.